

פְּרִשְׁת : יִתְרו

הַפְּטָרָה :

"בשנת-מות המלך עזיהו (ישעיהו ו א)

16:54	16:45	17:00	הדלקת נרות שבת :
17:59	17:59	18:00	צאת השבת :
18:35	ר"ת:	17:22:15	שקיעת החמה :

שמן"ת פסוקיה: 75

שָׁבַל הַמְּשָׁלִים פְּרִשְׁוֹתַי עִם הַצְּבוּר מְאֻרְכִין לוֹ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו.(ברכות ח)

חֹזֵב קֶטֶן הַפְּמוֹת וְרַב הָאִיכוֹת לְחֹזֵק לְצוּחֵיהֶם שֶׁל אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים לְאַזְבִּיחֵם שְׁצִמְמִים

ספורים מרתקים ומחזקים בהמשכים ומסר השכל

מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה

בְּרַגְעֵי אַחֲרוֹן מִמֶּשׁ חֶלֶק ג' לִפְנֵי אַחֲרוֹן – סִפּוּר אֲמִיתֵי מִדְּהִים

לְקַחֵי הַפְּרִשָּׁה לְשִׁבְת

עֲצוֹת וְהַנְּהָגוֹת מִחֲז"ל הַקְּדוּשִׁים לְמָה לֹא נֶאֱמַר בַּמִּפְרָשׁ הַמְדוּת בַּתּוֹרָה?

פְּלִפְלִין מִפְּלִפְלִין – (סְדֵרָה 12)

תְּשׁוּבוֹת לְפִרְשׁוֹת בֵּא בְּשִׁלַּח

סוּד תּוֹסֶפֶת שִׁבְת וּסְגוּלוֹתֶיהָ

תּוֹסֶפֶת שִׁבְת הִיא לְמַעַלָּה מִן הַזְּמַן

"יֵהָב לִיָּה יְדִיָּה, וְאוֹקְמִיָּה"

לֵב בּוֹעֵר וְכֹסוּפִים לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ מֵהַאֲדוּמֹר מִקְּאֻמְרָנָא וְצ"ל

אֵשׁ לְהִבֵּת שֶׁלִּהֲבֵת ה' מְקַבֵּץ חֲדוּשִׁים

מִה־אַתְּבִיתִי תוֹרַתְךָ

רְמוּזִים וְהִסְבֵּר מִעֲמִיק לְמָה חֲזִיבִים בְּמַצּוֹת כְּבוֹד אֵב וְאֵם

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשִׁבְת קוּדֶשׁ. (סְדֵרָה 51)

כָּל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל מִקְּבֵל מֵהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ קִדְשָׁה הַמִּיחַדֵּת לְנַפְשׁוֹ

מַעֲלַת תְּפִלַּת וְתִיקִין (סְדֵרָה 37)

כִּי־צַד נִרְאָה יְהוּדֵי בְּלִגְיוֹנוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים ג', הַסּוּף ...

מַעֲלַת לְמוּד הַזְּוָהר (סְדֵרָה 42)

הַפְּרָצוּף מַעֲיֵד עַל פְּנִימִיּוֹת הַלֵּב.

דְּרָכֵי הַחֲנוּף – חֲנוּף תִּשְׁב"ר

מְשִׁיחֹתַי שֶׁל הָאֲדוּמ"ר מְסֻלּוּנִים לְמַלְמָדִים בְּפֶרֶט וְלְהוֹרִים בְּכָל־ז'

פְּלֵאֵי הַבוּרָא מִבְּשָׂרֵי אַחֲזָה אֱלוֹהֵי (סְדֵרָה 16)

רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי – עַקֵּר הַתּוֹרָה רַק שִׁיְהִי נִבְלָע בַּלֵּב

תּוֹפִינִים לְשִׁבְת קוּדֶשׁ

סוּד נִפְלָא בְּסִגְרִית חֲשׁוֹנוֹת לְקִרְאֵת מִתֵּן תּוֹרָה?

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשִׁבְת קוּדֶשׁ (סְדֵרָה 50) – כָּל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל מִקְּבֵל מֵהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ קִדְשָׁה הַמִּיחַדֵּת לְנַפְשׁוֹ

לְכַאוּרָה שׁוּחַ מִיָּתֵר? מִסְבִּיר מֵהֲרַח"ו שֶׁהַכֵּל בְּחֻשְׁבוֹן מְדֻקָּה, וּבוֹאוּ נִרְאָה שֶׁהַכֵּל מְכֻוֵן בְּהַשְׁנָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ הַדְּבָרִים מְסַבְרִים בְּאֶרֶץ לְקַמֵּן בְּתוֹפִינִים לְשִׁבְת קִדְשָׁה – סוּד נִפְלָא בְּסִגְרִית חֲשׁוֹנוֹת לְקִרְאֵת מִתֵּן תּוֹרָה. הַתּוֹרָה מְלִשׁוֹן הַרְאָה וְכֵּה הַמְּסַר שֶׁאֵנְהֵנוּ צְרִיכִים לְקַבֵּל מֵהַפְּרָשָׁה וּבְפֶרֶט לִפְנֵי מִתֵּן תּוֹרָה, וְשֶׁהַכֵּל נִמְלָא מֵהַכֵּסֶה לְקַרְאֵת הַמַּעֲמֵד הַסְּגוּבָה כֵּל בְּעַל שֶׁכֵּל רוּחָה בְּעִלְיָל אֶת הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעַם יִשְׂרָאֵל בְּפֶרֶט שְׂדוּד מְעַרְכוֹת הַטְּבַע בְּמִכּוֹת מְצִירִים וְהַשְׁנָחָתוֹ הַנִּפְלְאוֹת עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְכֵּן עִם שְׁלֵם מְלִיּוּנֵי אֲנָשִׁים יוֹצֵאִים לְמַדְבָּר כֵּל מִזְּמַן וְצִדְדָה וְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ מְרַעֵף עֲלֵיהֶם אֶתְבָּתוֹ וְנִתֵּן לָהֶם שִׁפְעַת עֲצוּמֵי רוּחָנוּ וְנִשְׁמֵי. אֲבָל עִם כָּל זֹאת רוּחָנוּ שֶׁעֲרָנוּ יֵשׁ "אֲנָשִׁים" שֶׁאֵינָם חֲזוּלֵי אִמְרוֹ שֶׁאֵלּוּ דָּתָן וְאֲבִירִים אֲבָל בְּפֶסוּק כְּתוּב "כֵּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וּמִשְׁמַע שֶׁהָיוּ עוֹד כְּמֵה מְאוּתוֹ הַסּוּג שְׁמֵרָבִים לְהַתְּלַוֵּן וְלִקְטֹרַע עַל אֶף שְׂרוּאִים שְׁחִיִּים בְּנֵם. וְזֶה לְעֵנְיֹת דַּעְתִּי מֵהַ שְׂצִרִיד לְלַמֵּד מֵהַפְּרָשָׁה, הַיְדִיעָה הַבְּרוּרָה הַזֹּאת שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַחֲמָיו נִתֵּן אֶת הַבְּחִירָה לְאָדָם לְעֲשׂוֹת כְּרִצּוֹנוֹ וְיֵשׁ לוֹ אֲפִשְׁרוּת לְכַפֵּר גַּם בְּשִׂוְיָה יוֹדֵעַ בִּידִיעָה בְּרוּרָה שֶׁהוּא חַי וְקַמְרָה בְּנִסִּים, כִּי אֵין בְּעַל הַנֵּס מְכִיר בְּנִסּוֹ, וְהַאֲפִשְׁרוּת הַזֹּאת הִיא זְמִינָה בְּכָל רֵגַע לְכָל אָדָם. אוֹ–לְבַחֵר בְּטוֹב וְלְהִסְתַּכֵּל עַל הַשִּׁפְעָה וְעַל כָּל מֵה שֶׁהוּא בְּרָךְ בְּתֵן לִי וְרַק לְהוֹדוֹת. וְזֹאת עֲבוּדְתוֹ שֶׁל הַיְצֵר לְכַלְבֵּל אֶת הָאָדָם וְלְהַשְׁכִּיחַ מִמֶּנּוּ אֶת חֶסֶד ה' שֶׁבְּכָל רֵגַע עוֹשֶׂה עִמּוֹ, וְאֵין יֵשׁ מִצֵּב שֶׁהוּא יִבְחַר לְקַטֵּר בְּמִקּוֹם לְהוֹדוֹת, וְלוֹא כִּכּוּ הַפְּסוּל כִּי אִם הִיא מוֹדֵה הִיא מְקַבֵּל כְּפִלִּים קוֹשֶׁה וְשִׁפְעָה רֹחַמִי וְגַשְׁמִי וְלָכֵן הַיְצֵר מִמֶּנּוּ וְהִיא מוֹכֵן לְכָל תַּעֲלוּל שֶׁלוֹ וְיֵשׁ לוֹ הַכְּנַעַת תַּעֲלוּלִים וְזֶה עַל דִּי אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה שֶׁתְּקוּעָה חֶזֶק בַּלֵּב. וְלָכֵן אִמְרוּ חֲזוּלֵי הַחֶזֶק בְּמוֹסַר אֶל־תִּרְף, כִּי אִם תִּרְפֶּה לְרַגְעַת אֶתְּהָ עֵלּוּל לְפַח יוֹקְשִׁים שִׁיְהִי לָךְ מְאוּד קוֹשֶׁה לְצַאת מִמֶּנּוּ. וְאִף עַל פִּי שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ מְרַבֵּה לְהִשְׁיֵב וְאֵין לָךְ דְּבָר שֶׁעוֹמֵד בְּפִנֵּי הַתְּשׁוּבָה. וְלָכֵן עֲלִינוּ לְהַתְּחַזֵּק וְלְעֲשׂוֹת כָּל מְאֻמִּין לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ לְהוֹדוֹת, לְהוֹדוֹת וְלְהוֹדוֹת עַל כָּל רֵגַע וְעַל כָּל נְשִׁימָה. וְלְהַתְּבַוֵּן שֶׁלֹּא הַכֵּל מוֹכֵן מֵאֵלָיו וְהַכֵּל מִתְּנוּת מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ. "וְאִשָּׁא אֶתְכֶם עַל־כַּפְּי נְשָׂרִים." זֶה מוֹרָה עַל הַתְּנַשְׂאוֹת שֶׁאֵין לְשַׁעַר בְּתִפְסִית הָאָדָם, "וְאִבָּא אֶתְכֶם אֵלַי" תְּרַגְמוּ וְקִרְבִּיבִית יִתְכּוֹן לְפִלְקֵנִי בְּעֵינֵי שְׂכָתִיב (וְרַמְזוּהוּ י"ג, י"א) כִּי כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר הָאֲזוּר אֶל־מִתְּנִי־אִישׁ כֵּן הַדְּבָרֵי אֵלָיו אֶת־כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל וְגו', הֵינּוּ שֶׁעֲבוּרֵת הַשִּׁי"ת יִתְהִי דְרָךְ יִשְׂרָאֵל. וְעַתָּה אִם שְׁמַע תְּשַׁמְעוּ בְּקִלִּי, הֵינּוּ שֶׁעֲבָדוּ אֶת הַשִּׁי"ת בְּשִׂמְחָה וּבְאֲמוּנָה לְכּוֹן עִמָּךְ רִצּוֹנוֹ ית'. וְשִׁמְרָתְכֶם אֶת בְּרִיתִי, שֶׁתְּוַחְרוּ מְאוּד בְּמַצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, כִּי בְּמַצּוֹת עֲשֶׂה, יֵשׁ קִדְשָׁה מְאוּד בְּעֲשִׂיתוֹ לָכֵן בּוֹהַ נִתְרָאֵה הַשְּׂמִיחָה וְהַתְּקוּפוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּעַמָּךְ, אֲבָל

קוֹרְאִים וְקָרִים רַעֲיִדֵת הָאֲדָמָה שֶׁהַתְּרַחֲמָשָׁה בְּמוֹרְקָנָה הִיא אִיתוֹת בְּרוּר עֲבוּרָנוּ עִם יִשְׂרָאֵל הַקְּבִי"ה לֹא סָתַם מִכֵּי־אֵי חֶרֶן בְּעַרֵי אוֹמוֹת הָעוֹלָם, אֲמַנְסֵם יֵשׁ סִגְרִית חֲשׁוֹנוֹת אֲבָל זֶה בְּמַעֲגָלִים מְשֻׁנְיִים עַקֵּר הַעֲנִין מוֹכָא בְּנִמְרָא (יְבֻמוֹת ס"ג) אֵין פְּרַעְנוֹת בָּאָה לְעוֹלָם אֲלָא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר 'הַכְּרַתִּי גוֹיִם נִשְׁמוּ פְּנוֹתֶם הַתְּרַבֵּתִי חֲוִיצוֹתֶם... אֲמַרְתִּי אֵךְ תִּירָאֵי אוֹתִי תִקְחֵי מוֹסַר' (צְפַנְיָה ג', ו-ז) "אֵין נֵל שְׂרָפוֹת בְּאֶרֶץ וְבְעוֹלָם שֶׁטְפוֹנוֹת רַעֲיִדוֹת אֲדָמָה פְּנוּעִים מֵה לֹא וְעִדְדִין לֹא רוּצִים לְהִבִּין אֶת הַמְּסַר הַבְּרוּר וְהַנְּבִיא צוּחֵת תִּקְחֵי מוֹסַר !!! אֲבָל עַד שֶׁזֶה לֹא נִגְזַע בְּבִשְׂר אֵין עִם מִי לְדַבֵּר . קוֹל וְדוּדֵי דוּפֵק פְּתַח־לִי אֶתְהִי רַעֲנִתִי יוֹנְתִי מִתְּתִי . הַקְּבִי"ה שׁוֹלַח לְנוּ רַמּוֹ עֲבָה לְתַקֵּן אֶת הַצְּרִיד תְּקוּן, אַחֲדוּת בְּעַם, שְׁמִירָה עַל קִדְשָׁה בֵּית הַכְּנֶסֶת עֵין מְאֻרְעוֹת תִּיחַ וְתִי"ט וְדִי לְחִפְיָמָא.... הַבָּה לֹא נִתְעַלַּם וְנִגְיַע לְמַצֵּב שֶׁל דוּדֵי הַמֶּקַע עֲבַר... בּוֹאוּ נִפְתַּח אֶת הַדְּרַת לְבוּרָה עוֹלָם נַעֲשֶׂה צַעֵד קָטָן לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו וְהוּא יִתְעַלָּה לֹא יִשְׁאַר חַיֵּב, וְיִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ מִבְּרַחוּתֵינוּ, רִאִיתִי לְהִבִּיא הַשְּׂבֻעַ מֵה שְׂכָתִיב מִי הַשְּׁלוֹת, חֶלֶק בְּסִפּוּר שְׁמוֹת, יִתְרוֹ י', דְּבָרֵי חוּזֵק לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל שֶׁבוּ מְגַלָּה אֶתְבָּתוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים לְבָנָיו אֶהוּבָיו וְזֶה נִתֵּן לְנוּ הַבְּנִים בַּח וְעוֹ וְתַעֲצוּמוֹת לְהַדְּבֵק בּוֹ וּבְמַצּוֹתַי הַמְּעֻלּוֹת וּמִנֵּן עֲלֵינוּ מִפְּנֵי בּוֹחֹת הַרְשַׁע הַסּוֹבְבִים אוֹתָנוּ וְהַמְּנַסִּים לְהַצֵּר לְנוּ כָּל רֵגַע וְרַגְעַת "וְאִבָּא אֶתְכֶם אֵלַי", וְעַתָּה אִם שְׁמַע תְּשַׁמְעוּ בְּקִלִּי וְגו', בְּפֶסוּק הַזֶּה מְרָאֵה הַשִּׁי"ת לְיִשְׂרָאֵל גְּדֵל אֶתְבָּתוֹ, וְנִתֵּן לָהֶם עוֹ וְתַעֲצוּמוֹת בְּקִרְבָּם לְהַשִּׁי"ת. אִם מֶלֶךְ בְּשֶׁר וְדָם יִזְמִין לְמַקְרָבֵינוּ אִישׁ אֶחָד הִלָּא לֹא יִשְׁוּה לּוֹ כָּל תַּעֲנוּגֵי הָעוֹלָם בְּהִיוֹתוֹ נִחְשָׁב וְנִקְרָא לְבוֹא לְפָנָי הַמֶּלֶךְ, מִכֵּל שָׁבִן שֶׁהַשִּׁי"ת הִזְמִין אֶת יִשְׂרָאֵל בְּמִאֲמַר וְאִבָּא אֶתְכֶם אֵלַי, הִלָּא כָּל חֲמִדַת תַּבֵּל כִּאֵין נִגְדֵר זֶה בְּרֹאוֹתֵינוּ אֶתְבָּת ה' אוֹתָנוּ, וּמִכֵּל מְקוֹם נֶאֱמַר אַחַר כֵּן וְעַתָּה אִם שְׁמַע תְּשַׁמְעוּ בְּקִלִּי, בְּעֵינֵי שִׂאִיתָא בְּמִדְרַשׁ רַבָּה (קְדוּשִׁים כ"ה, א) בְּנֵי אִם תִּקַּח אֲמָרִי (מְשָׁלִי ב, א) אִם יֵשׁ לָךְ זְכוּת, קַח אֲמָרִי כִי תִבֵּת אִם רוּמוֹ עַל זֶה, וְזֶה וְעַתָּה, אִף שְׁעַתָּה יֵשׁ לָךְ תְּקוּפוֹת מְאוּד מִזֶּה שְׂכָתִיב וְאִבָּא אֶתְכֶם אֵלַי, מִכֵּל מְקוֹם צְרִיד אֶתְהָ לְרַחֲמִים, אִם שְׁמַע תְּשַׁמְעוּ הֵינּוּ בְּשִׁיְהִיָּה לָךְ זְכוּת תְּשַׁמְעַת בְּקוֹלִי, וְלִשְׁמוֹר אֶת בְּרִיתִי, וְתִמִּיד אֶתְהָ צְרִיד לְהַתְּפַלֵּל לְפָנָי הַשִּׁי"ת לְיִשְׂרָאֵל אֶתְהוּתִיד כְּמוֹ שְׂכָתִיב (מְלָכִים א' ח, ג) אֵל וְעוֹבְדוֹ וְאֵל יִשְׁשֵׁנוּ לְהַטוֹת לְכַבְּנוּ אֵלָיו וְגו' וְהִיא לְכַבְּכֶם שְׁלֵם עִם ה' אֱלֹהֵינוּ. ע"כ. יְדוּעַ שֶׁבְּפִרְשַׁת יִתְרוֹ אֲנֵהֵנוּ קוֹרְאִים אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרֹת וּמַעֲמֵד מִתֵּן תּוֹרָה הַנִּשְׁעֵב וְכִמוֹ כֵּל דְּבָר שֶׁיֵּשׁ לוֹ שֶׁרֵשׁ נִסְתֵּר, גַּם כִּאֵן יֵשׁ לְשַׁאֵל מִדּוּעַ צוּחַ הֵשֵׁם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִרְהָ עַל הַגְּזוּל וְעַל דִּינֵי שִׁבְתָּ? "שִׁבְתָּ וְדִינֵי בְּמִרְהָ אִפְסוּד" הִרִי בְּמִתֵּן תּוֹרָה וְקִבְּלוּ אֶת כָּל הַתּוֹרָה? וְאִם כֵּן נִרְאָה

דְּבָרֵי תּוֹרָה לְסַעֲדָה רַאשׁוֹנָה לִיל שִׁבְתָּ כְּנִגְדֵי יִצְחָק אֲבִינוּ לְהַנְּחֵל מוֹחֲלֵי מִשְׁחָה וְיִאֲמַר בְּקוֹל רִם וּבִשְׂמִיחָה זֶה הִיא סַעֲדָתָהּ הִיא הַחֵל הַתּוֹרָה הַפּוֹחֵז קִדְשֵׁינוּ

במצוות לא תעשה שרומזו על יראתה, וביראתה כתיב ובעבור תהיה יראתו על פניכם, הינו שעל הגוון לא נתראה בזה השמחה רק היראתה, לזה כתיב ושמרתם את בריתי בין שישמרו ויצמצמו עצמם על כל גונו לבושים יראו שגם בזה תוכו רצוף אהבה. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, הינו שושלת יחוס, ויחוסם יתחיל מהשי"ת בעצמו, כי השי"ת הוא אביהם, ומהשי"ת ישתלשל הקדשה דרך האבות עד לנו ואלענו, וכן בפרט כל נפש מישראל מקבל מהשי"ת קדשה המיוחדת לנפשו בפרט. וגוי קדוש, שגם על הגוון יהיו ישראל מפארים בנדרים שיתנדרו כרצון השי"ת. אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל, הינו שאלו הדברים בוללים דברים הרבה וכדי להשלים את הענין צריך לתורה שלא יחטא, וזאת יעשה בנקל אם ידע את עצמת אותיות התורה שנתנה לנו וכי"כ הרה"ג מנחם מנדל מויזנבסק זכר צדיק לברכה אהר ממנהיגי החסידות הראשונים, תלמיד המגיד ממעריץש, והמפיץ העקרי של תנועת החסידות ברוסיה הלבנה ובליאא, ב"פרי הארץ – בהעלתך" והנה אם היה האדם זוכר ומשגיח בשעת לימוד התורה, איך הוא מדבר (ב) אותיות התורה שבהם נברא העולם והוא בעצמו היה מתדבק בדברי אותיותיו אל שרשו, אותיות התורה שנתנה בזה העולם בקולות וברקים, למען תהיה יראת ה' על פניו לבלתי יחטא כמבאר בפ'. וממילא היה היראה והפחד נופל עליו ובקולות וברקים עליו יופיע שלא יחטא ח"ו, כי איך הוא האפשרות הענין לחטא בהנה. והנה ענין בת קול שיוצא וכו' הם אותיות התורה שבכל אדם הוא מזכיר ומכריז אותו בכל יום. ומי שאינו שומע בת קול דהינו שאינו מכריז, אוי לו מעלבונה של תורה שבתוכו. והנה כל מי שאינו עוסק בתורה פרוש שאינו רשם בתורה נקרא גוון והוא ענין הנויפה באדם שמשנתנה פניו אזל סמקא וכו'. אמרו רז"ל שכל נפשות ישראל עד משיח כלם עמדו בסני

וקבלו את התורה שהם האותיות אל שרשם המזכירים אותם, אל דמי לכם. והנה ידוע כי משה היה הדעת של כל ישראל שהם ששים רבוא נשמות. והנה המן היה בנכות משה להחיות את ישראל בלחם מן השמים שהוא רוחני טעם לבד, כל מה שירצו לטעם, שהוא החיות לבד בלי שום נשם, מפני שמשה היה פרוש מן האשה שהוא הנשמות, בן היתה השפעת מונו לכל ישראל, והוא לא נתנה תורה כי אם לאוכלי המן, שהוא החיות שהם אותיות, מה שאין בן באכילה נשמות שהוא נרנן מפריד אלוף. כמו שהזכיר לאכל לב של בהמה מפני היות נפש בהמה תלוי בה. והנה ישראל שאכלו מן, פסקה והמתן ולא נתהוו ונתקשרו לשום תאוה ואהבה נשמות בלתי לה' לבדו. ועוד כתיב על יתרו מי השלות, חלק ב, לקוטים מכתובים, (ספר משלי י"א:א) לין תכה ופתי יערים. ואיתא במדרש רבה (יתרו כ"ה) לין תכה זה עמלק, ופתי יערים זה יתרו. לין נקרא מי שמתלוצץ על כל הדברי תורה. אפלו על דברים שהם מתוקים מדבש, ופתי נקרא המתפתה מכל דבר ואינו מוכיח בין טוב לרע ושניהם אינם טובים, כי הלין לא יעשה שום דבר כי מתלוצץ על הכל. והפתי יעשה הכל, ולעין האדם נדמה שהלין יכול בקל לתקן חסרונו, והפתי כבר עליו לחדל מלהאמין בכל דבר, ועל זה אמר הכתוב שאינו כן, שהלין לא יגיע לעולם להכיר חסרונו, בין שאינו שומע בכל ולכן לין תכה, זה עמלק, אבל הפתי שחסרונו הוא שמתפתה מכל דבר ונדמה לו שהוא עושה טוב אבל אם יבוא על האמת, ידבק רק בטוב והוא ופתי יערים זה יתרו כמו שנתבאר בחלק זה פרשת יתרו ד"ה וישמע יתרו ג' שתחלה האמין בע"ז והבליים, אכן אחר בן אמר (שמות י"ח, י"א) עתה ידעתי כי גדול ה' מכל אלהים וזה ופתי יערים שנכנס בו ערמומיות והכמה בדאיתא בגמ' (סוטה כ"א:) בין שנכנסה חכמה באדם נכנסה עמו ערמומיות. [מלקט מנחת יצחק]

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 36) – כיצד נראה יהודי בלגיונו של מלך מלכי המלכים ג'

המשך משבוע שעבר. תקציר מעשה נורא שקתב הרב לופס וצ"ל בקנטרס ההתעוררות בעי"ת דמשק יע"א בזמן הרב ר' משה גלנטי ו"ל הוא היה איש צדיק חסיד בתכלית והיה חכם בכל ז' חכמות אשר לא היה כמוהו בדורו וזלת גוי א' ושמעאל היה חכם בכל ז' חכמות שלם בכל וזאת היתה יתרה להגוי מן החכם הרב האיש משה ולה"ה שכל מי שהיה לו חולה היה הולך אצל הגוי הש"ך הנזכר והיה מתחנן לו שיתפלל על החולה והיה מתפלל הש"ך בהתבודדות כהצי שעה והיה אומר זה חי וזה מת ב"מ להבדיל כו"ה בן דוסא וכאשר הגיעו הדברים באוני הרב ו"ל תכה מאד על הדבר הזה וכה אמר אל לבו הגוי הזה יותר קדוש וטהור ממני שנתגלה אליו ספרי חיים וספרי מתים? והלא עובד את ה' אני ועוסק בתורת ה' ובמצוותיו כל היום ומדוע לא אהיה כמו הגוי הש"ך הזה? ולא תהא בהנת פגנתקות וע"ז גדל צערו של הרב מאד ויבקש אפן ללכת אל בית הגוי הש"ך הנזכר ולהיות מצוי אצלו וע"י גלגול דברים אפשר יגלה לו הש"ך באיזו סבה זכה לכל הכבוד הזה ואכן כך היה, הרב נפגש עם הש"ך ומיד נקשר באהבה ענה אל הרב ו"ל ומרב תשוקתו שלח לו עבדים וסוס לרכב עליו למען יבא אליו בכבוד גדול ויקם הרב וילך אל הש"ך ויקבלהו בכבוד גדול ויתבק לו וינשק לו ויאמר אליו דע לך ידידי כי משעת פרידתך ממני נפשי עם נפשך נקשרה ולא יבלתי עוד להתמתין ולהתאפק עד שישלח אחריי מרב תשוקתו לראותו, בפנישבתם, הש"ך הביין עד כמה מלא ונדרוש הרב ושמת מאוד ובקש ממנו ללמדו חכמה אחת שהוא חסר בה, אבל הרב התנה זאת בלמוד החכמה שבה יודע הש"ך על החולים מה מצבם, הש"ך הסכים ונענה לשכנועו של הרב וצוה עליו לעשות כמה דברים ולבוא אליו בעוד שלושה ימים. וישא הש"ך את עיניו וירא והנה הרב בא בלא כת ויחרד לקראתו ויאמר בא ברוך ה' שמצורת פניך נכר שעשית בכל אשר צויתך, אל הרב ועדין אני בתענית, אל הש"ך יפה עשית וישיב כתר. מעתה בא עמי ויראה אותך הסוד הזה. וילך אחריי אל חדר אהר שמתחת הדר הזה לא היה נמסר לשום נברא כי אם בידו דוקא. ונפתח הש"ך את הפתח ויכנסו שניהם יחדו ואת הדלת סגרו לבלתי יקרב איש זר אליהם, ויצאו מן החדר אל פרדס אחד נחמד למראה, ובאמצע הגן ברכה מלאה מים חיים נמשכת ממימי אמנה ופרפר ובצד הברכה ספסל א' ובו מוכנים ב' חליפות שמלות לבנות א' לרוב וא' לעצמו. ויאמר לו הש"ך להרב הבה נרדה ונעשה טבילה מים בואנו אל מקום המקדש. וירדו שניהם אל תוך הברכה ויעשו טבילה ויחליפו שמלותיהם וילכו שניהם יחדו אל ירקתי הפרדס, והרב ו"ל

משתאה ומחריש לדעת מה יהיה אחרית דבר. וישא עיניו הרב וירא בית א' מכנה בתכלית היפי ודלתותיו כסף מונק ומציר בכל מיני ציורים נאים אשר אין כמוהו בהיכלי מלך. וכאשר קרב הש"ך לפתח דלתי הבית אמר לרוב הזמר להכנס בבית הזה במורא וברעדה, וממני תראה וכן תעשה. ונפתח הדלת וירא והנה בגן מפאר לאין תכלית ונגד פתח הבית היכל קטן בתכלית היפי ועל גבו פרכת מרקם באבנים טובות ומרגליות עד להפליא ויכנס הש"ך אל הבית בתרדה גדולה וישתחו ארצה ז' פעמים נגד ההיכל ויחרד הרב תרדה גדלה עד מאד והשיב בדעתו שמא ח"ו יש עבודה זרה או צלם בתוך ההיכל ואיך אעשה? כי הש"ך הזהירו שישתחוה, וע"כ טמטם עיניו הרב ואמר שויתי ה' לנגדי תמיד וישתחו לאפיו ארצה באשר עשה הש"ך ואימה גדולה נפלה עליו. ויאמר לו הש"ך קרב אל ההיכל הזה ופתח אותו, ושם תמצא מבקשך וזה אמר לו בקול נמוך ולב נשבר. מיד קרב הרב ופתח דלתי ההיכל והכה היו יתב מונק ואבנים טובות עליו וירא בתוך ההיכל לוח א' בתכלית היפי וכתוב בו צורת המנורה בציור נאה עד אין תכלית וכתוב למעלה "שויתי ה' לנגדי תמיד" ואותיות של שם הוי"ה גדולות מאד. והרב בראותו זה שמח שמחה גדולה בלבו שלא השתתחו לבטלה ופסע לאחוריו והשתתחו ויצא ויצאו שניהם יחדו, ויאמר לו הרב: אתה אמרת לי שם אמצא מבקשי, והנה לא נתגלה לי דבר וזלת אשר ראיתי, א"ל הש"ך תדע אחי שאלו האותיות גדולות אשר ראית זה שמו של מי שאמר והיה העולם הוא הבורא הוא היוצר והיה חושב בדעתו הש"ך שאין דבר זה נגלה לשום בריה. ועוד אמר לו תדע אחי כי בבוא אדם לחלות פניו שאפתלל על חולה שיש לו, אני יורד וטובל ונכנס אל הבית הזה אשר ראית באימה וביראה ואני מתפלל שם לפני ההיכל, ואחר גמר התפלה אני פותח שער ההיכל ואם אני רואה שאותיות השם הקדוש מאירים ומזהירים ור"ח רב אני יודע שהוא חי, ואם אני רואה ענן וערפל סביביו אני יודע שהוא מת, וראה הכתב אחי שגיליתי לך מה שלא גיליתי לשום בריה. וחזר הרב לביתו והוריד פתח דמעשה וכה אמר: אוי לנו מיום הדין, ומה הגוי הזה ע"י שדע שזוה שמו של הקב"ה כמה כבוד גדול עשה לו וכמה מורא ופחד עולה על ראשו בשעה שנכנס לשם וע"י זה זכה לכל הכבוד הזה, ואנן מה נענה ומה נאמר? שיותר מזה היה ראוי לנו לעשות ובכרם גדויתנו מזכירים שם ה' ללבש תרדה. ע"כ המעשה הנורא. ומעתה נזהר טובא בהזכרת שמו ותברך, ונוכח על עצמינו להזכיר בקדושת בית הכנסת שהי זה מחייב, שלל לדבר ליבוכי חול ועניני העולם הזה, רק לדבר תורה וקדושה והסס יתנדך ישלח צרכנו לכל מי שיתחזק בזה

ומנוי שופטים ודיינים וכו' ויתבאר לך, ענין משה ויתרו, בענין מנוי הדיינים, שלא עשאו משה מתחלה. והענין הוא, כי הנה משה היה השגשג לכלם כנזכר, ובהיותו שופט את העם היו ניצוצות נשמות מובות שהטאו בראשונה, בהיותם מערבות באנשי סדום, היו עתה מתעברות במשה בסוד העבור, שהוא אחד מבחי' הנגול, וכו' וספיק להם כאלו הם עצמם השופטים, והיה נמחל להם עונם. ובפרט אם היו באים לפני משה אותם הדיינים בעצמם, ואותם המריבות שבאו ביוצא בהם לפני דנין סדום, ועתה היה דן אותם במשפט כפי הדין, וכו' כל מי שחטא בראשונה בדין ביוצא בו, היה בא אז בסוד העבור בעת ההיא, והיה נתקן: והיו טעם מ"ש (שם י"ח י"ג) ונעמד העם על משה מן הבקר עד הערב, למחר תקון העון ההוא, קדם נתינת התורה. ויתרו א"ל לא טוב הדבר אשר אתה עשה וגו', כלומר לא תוכל לתקן הרע הנה ולהחזירו לטוב, בהיותך יושב לבדך שופט, כי כבד הדבר לתקן כמה ניצוצות רבות של נשמות העם, ובפרט כי צריך שיבואו כל מציאות הדיינים הראשונים שטעו בהם דנין סדום, לכשתתקנו על ידך, והנה אתה יחידי ואינך יכול לדון דינים הרבה, וימשך התקון לזמן רב. ולכן נשמת עליהם שרי אלפים, ובהתרבות הדיינים, יתרבו הדיינים, ויתקן הדבר במהרה, והדברים הקלים יתקנו על ידיהם, והדבר הקשה של העון הגדול יביאון אליך, ויתקן על ידך, וכו' תמהר תקונם: עוד א"ל מענה אחרת, והיא, כי כמו שהיו דור המדבר מבחי' הרע של הכל, שהוא משה. כן היו בהם מבחי' קון דיסוד דאמא כמ"ש למטה בדרוש שאחר זה, בענין דור המדבר, ולא יספיק היות משה השופט לתקנם, כנודע שאין הנשמה באה בסוד העבור להתקן, אלא באדם אחד שיהיה משרש נשמתו, ויהיה גואלו הקרוב אליו, לכן נשמת עליהם שרי אלפים וגו', ויהיה בהם שופטים משרש בחי' קון, ויתקנו גם הם על ידיהם: ועדן צריכים אנו לתת טעם, למה לא נצטוו בזה בתחלה ע"י הקב"ה, והטעם הוא, כמ"ש (בראשית ד' כ"ד) כי שבעתים יקם קון, כי כמו שהתחלת תקוננו של הכל היה במשה, שהיה טוב בלי רע, כנז"ל בפסוק ותרא אתו כי טוב הוא, כן התחלת תקון קון בסוד נשמתו, היה ביתרו המיו של משה, והיו שניהם בדור אחד, וכנודע מספר התקונין, בפסוק קניתי איש את ה': והנה קון הטא ג"כ בענין הדיינים, ואמר לית דין ולית דון, ולית עולם אחרון, כשהרגי להכל אחיו. ולכן אשר עתה היה נתקן ע"י יתרו, תקון עון ההוא, והוא בעצמו יעין למשה עצה זו, והורה על ענין הדיינים, לתקן פנים שבו. וגם כי ביון שהוא ראש לנשמות קון, היה רוצה לתקן גם את נשמות קון, שהיו גם הם מערבים בדיני סדום. ולכן בהר במנוי שופטים אחרים, שהיו מבחי' קון, לתקן את נשמות קון גם הוא, ע"ד שהיה משה מתקן נשמות הכל, והנה אחר שנמחלו ג' עברות אלו, אז עמדו בהר סיני, ופסקה כל זממתם הראשונה, ואז קבלו כל התורה בלה: שער הפסוקים שמות א'

הנה במאמר זה נראה את החוט המקשר בין הקולקול הנורא שכל עוד שלא נתקן עדיין גורם לקטרוג אפילו שעברו אלפי שנים לתיקון וזכר זעיתו מה טוב דוקא בפרשה זו שיד לתיקון השוכנים. נבאר עתה, איך עתה נתקנו כל הקולקולים שלהם דור המבול ודור הפלגה ואנשי סדום הראשונים. וכו' ויתרו' שאלה אחת, והוא, כי מאחר שהקב"ה היה עתיד לתן את התורה בהר סיני, למה הקדים להם ג' מיני צוויים בתחלה, הא' הוא במרה, במאמר רבותינו זכרונם לברכה שבת ודינין במרה אפקוד, והוא בפרשת בשלת, והב' בפרשת יתרו והוא ענין מנוי הדיינים, כנזכר בפסוק (שמות י"ח כ"א) ואמתה תחזה, וכמו שכתוב 'איעצך ויהי אליהם עמך', ודרשו רז"ל המלך בשכינה, והקב"ה צוהו בדבר יתרו, ויתרו נודע דקודם מתן תורה בא, לדעת רוב רבותינו זכרונם לברכה. והג' בפרשת משפטים, כל הדיינים החם שנאמר וקודם מתן תורה, כי לכן חזר בסוף הפרשה לומר, (שמות כ"ד) ואל-משה אמר עלה אל ה', אבל הענין הוא, כי הנה אף על פי שדור המדבר היו נתקנים, ונבררים טוב מן הרע כנזכר, עדין לא פסקה זממתם הראשון לנמרי מהם, עד שעמדו עליהר סיני: כמו שאמרו רז"ל. וכוד הענין הוא, כי עדין לא נתקנו עבירות של אדם הראשון, ועברות שלהם, בהיותם בנגול דור המבול, ודור הפלגה, ואנשי סדום כנז"ל, ואף על פי שקבלו ענינים בגלות מצרים, היו צריכים בקום עשה, לחזור ולקום המצות העם, אשר עברו עליהם, ולכן הכרחו לתקנם ולקומם, מרם נתינת התורה בהר סיני וזה ענינם, הנה, כנגד עון דור הפלגה, שפפרו בעיקר ועברו עבודה זרה כמו אדם הראשון גם כן, לכן נתן להם במרה שבת ודיינים שלה, וכו' נתקן עון עבודה זרה. וז"ל פסוק (ישעיהו נ"ו ב') אשרי אנוש יעשה-זאת שמר שבת מחללו, ודרשו רז"ל אפילו עובד עבודה זרה כאנוש, שהיה בדור המבול, מקיים השבת מוחלים לו כל עונותיו, כי המודה בעבודה זרה כאלו בופר בכל התורה בלה. והבופר בעבודה זרה, כמודה בתורה בלה, והמקום שבת כהלקתו, כאלו מקיים כל התורה בלה. וגם נתקן עון בופר בעיקר, כי הרי המודה בשבת, מודה שיש עיקר למעלה, שברא העולם בששת ימי בראשית, וישבת ביום השביעי וכנגד עון דור המבול בעון גול באדם הראשון, נתן להם פרשת משפטים, שכל דיני גולה וגניבה נכתבים בה. ולא עוד אלא שהדין הא' (שמות כ"א ב') כי תקנה עבד עבלי, מדבר בנמכר בננכתו על ידי בית דין, ואינו נתקן עד שימכר, ואחר כך יצא לחרות. ולכן גם הם (תהלים ק"ה י"ז) לעבד נמכר יוסף, וכל-בני ישראל היו עבדים למצרים, לתקן עון הנגול, ואז יצאו לחרות. והנה ביון שקבלו עליהם הדין הזה של עבד עברי, נחשב עליהם כאלו נתקם בהם, ונמחל להם עון הנגול וענין הוצאת שו"ל, כבר נתקן על ידי שהשלוכו ליאור כנז"ל, ונתבררו מן הרע. כנגד עון אנשי סדום, שפפרו בדיינין באדם הראשון, לכן נתן להם פרשת (שמות י"ח כ"א) ואמתה תחזה מפל-העם,

ברגע האחרון ממש חלק ג' לפני אחרון - ספור אמיתי מדהים

ושוחחו ביניהם, באשר עיניהם צופות לכל הכוונים, אולי יצליחו לראות דבר מחשיד. וחלק האחר יושב במשרדים מול המסכים, לראות אולי יראו ויזהו דבר מחשיד, ויוכלו לעשות בקד חסד גדול עם כל המלויים. במשך זמן הצפייה הבחינו אנשי החברא קדישא באדם המסתובב בחסר מעש במקום, מראהו החיצוני היה כשל יהודי השומר מעט תורה ומצוות, מהסגנון המבנה / דתי, לראשו 'כובע גרבי, ותי' פניו' היו כשל מוצא אשכנזי או רוסי, כך שלא כל כך נראה שיש לו קשר כל שהוא לליוה. אותו אחד הסתובב בעקר באזור החניה הצדדית, היכן שיש את הדרך העולה לכיון הקברים דרך הכביש הסלול, לא דרך המדרגות במקום בו עמדו קהל רב, ולאחר שהסתובב שם זמן רב באפן מאוד מחשיד, פנה האישי והחל להעלות בשביל השני הסובב את בית הקברות, דרך המאריכה במיוחד על פני הקצור בעלות תשעה המדרגות והליכה בשביל בו עמדו אנשים רבים, והרחיק לכת עד לקצה האחר של בית הקברות, שם פנה אל רכבו שתנה מסתר בצלו של עץ גבוה ורחב ענפים. לאחר שהתעכב זמן מה ברכבו, יצא ותרן שוב בכל הדרך הארצה עד לחניה הסמוכה לבית הליוה, שם שוב הסתובב סביב הרכבים הרבים והיקרים שהנו, תוך כדי שעיניו לא מפסיקות לשוטט אנה ואנה כפי שנראה אדם העושה דבר שיש להסתירו, ויחד עם זה בודק כל הזמן את הרכבים החונים. אחד הכלשים מהר לעבר הרכב המסתר, וראה שיש בו בחלקו האחורי כל מיני הפצעים

תקציר הפרק הקודם: הסגלה הירועה לאריכות ימים מאלו שוכו לקנות חלקת קבר בארץ הקדש המשפחות האבלות מגיעות הישר מנמל התעופה הסמוך אבל הגיעו להנהלת החברא קדישא תלונות המורות ממשפחות אבלות שהגיעו לליוה יקוריהם, שרכביהם נפרצו, ונגנבו מהם חפצי ערך רבים. כל פניותיהם של אנשי החברא קדישא למשטרה, לא הועילו, המשטרה 'הואילה במוכה' לשלח אחת לכמה ימים 'עדת משטרה' שתעשה סבוב של דקה באזור בית החיים עם 'אורות כחלים מהבהבים אנשי החברא קדישא, הוסיפו והעלו 'שענה מאוד משכנעת' שיהודי הנולה יפסיקו לתרם לארגוני 'שלטון החק', והמשטרה תפסיד מכה. זה אכן עזר והקצין מנה שני בלשים בכירים על אתר כי המקרה 'מסכן את בטחון המדינה' כך הגדיר זאת והבלשים נכנסו מיד לפעלה חלק מהזמן הסתובבו הכלשים, אחד מיל בינות לקברים הסמוכים, באשר משקפיו השחרות מסתירות את... הנגב המסתורי ממשיד להכות ועדין לא נראה פתרון באפק. מבט עיניו, ואלו האחר סיר באזור המכוניות החונות, ליד המכוניות הנראות מפארות ומלאות 'כל טוב מצרים'. בשעת ההספדים, אנשי החברא קדישא אינם נארכים להיות באולם ההספדים, מלבד אחד מהם אשר מנחל את הסדר ומזמין את המספידים כל אחד בתורו, ולכך בדרך כלל מנצלים אנשי החברא קדישא את אותו הזמן ללמד או לסדור עניניהם. ביום, בעת ליוה זו, עבת, בעל ענפים רבים

מחשירים, בין היתר היו שם כמה תיקים וחפצים שונים, שלא בדיוק התאימו עם סגנונו של האיש. הפלש מהר להתקשר לאחד מאנשיהם, שיבדק במחשב לפי מספר הרשוי את זהות בעל הרקב, ולאחר רגעים אחדים השיב לו, שהרקב הזה שרד עד לפני זמנים ספורים לאחד מהמגויינים אצלם, שמבקר בתכיפות בחקירות ובתי מאסר, וכעת עבר בעלות לרשותו של אהוד פערדעכטינגרנגבענער מבית שמש הסמוכה. הוסיף ואמר השוטר הבודק, שיתכן ואף אהוד זה הוא מאותם 'חברה', שחלק ממשחקיהם להשמיט מאתנו הוא בהעברת בעלות רכביהם מאחד לשני, עם ודיעת הפרטים התקשר הפלש לרעהו, עדכן אותו במידע, והוסיף ואמר, שלפי כל הנתונים שיש בעת בדיקתו, נראה שיתכן והוא הנגב. לא נראה לי שלא אהוד הזה עם המראה האשכנזי והשם המסבך יש קשר ללונה מרוקאית צרפתית, מה גם שהוא קשור עם אנשי דלא מעלי, וברקבו נמצאים כל מיני דברים שלא סביר שהיו ברשותו, וזאת מלבד מה שכל הזמן מתרחק מהחברת אנשים ומעדיף לעשות סבובים רבים, העקר שלא להעלות במדרגות היכן שעומדים המלוים תוך כדי ההספדים הארזים, נכנס למשרדי החברא קדישא יהודי מבגר ששען שהשאר ברכבו ארנק

מלא מזמנים, וכאשר לפני דקות ספורות נזכר בדבר, מיד פנה לרכבו לקחתו, ולצערו ראה שהרכב פרוץ, והארנק ורוק בצדו ריק ממזמנים. הפלשים התפעלו מתעזתו של הנגב, שתחת אפס התרחשה הנגבה, תוך כדי שהם עוקבים אחרי הנגב. מענין היאף הצלילים הנגב תרניו לבצע את הנגבה בלא שהבחינו בו. אחר מהפלשים הלך לבדק במצלמות, וראה שבדיוק צדו השני של הרקב, הצד בו הוא נפרץ, אינו נראה לעיני המצלמה. בעת המתינו הפלשים למסע הלונה מבית הליוות ולקבוצה, שזו העת בה מצוי שנפוצים מכוניות, והחליטו יחדו שלא ירעו מאותו אחד עין, כך שהפעם הוא לא יצליח להמלט מידם. כשהחל מסע הלונה לצאת לדרך, החלו אנשי החברא קדישא לצאת עם המטה לבוון חלקת הקבורה, כאשר עם יציאת המטה שברו חתיכת הרם והכריזו בקול 'הפה נשבר ואנחנו נמלטנו', שדבר זה נעשה בימנה ירושלים ועל 'דרך הסוד. המלוים הרבים המשיכו לצעד אחר המטה, ורק 'מנדעניו' פנה מתוך חקלה לבוון החניה התחתית, דרך שביל האספלט הארץ המוביל לחלקת הקבורה, אך באריכות רבה, והחל משוחח רגע קט במבטיר סולרי באותה העת סמנו אנשי החברא קדישא לפלשים... הכוף בשבוע הבא אי"ה [מלקט מנחת יצחק]

לקחי הפרשה לשבת – למה לא נאמר במפרש המדות בתורה?

כותב הארמור מקמראנא ז"ל בהיכל הברכה על הפסוק "כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל" למה הגימל של ותגיד בצירי? ואחריו יוד, לית דכותה בכל קריא ותגיד כי בכל קריא ותגיד הגימל בהיריק. ודרשו חז"ל בית יעקב אלו הנשים לומר לנשים בנחת ולהנעים להם המצוות ודקדוקיהן, ולאנשים דברים קשים בדין ודרשו זה שלא נמצא בכל המקרא ותגיד בצירי יוד אחריו אלא זה, ועין לקושי תורה כל אמירה הוא ננקבא כי היא כמוהו בוללת כל המציאות והיא מוציאה אותם לחוץ וכן אמא מקבלת טפות אבא, אמ"ר אור מים רקיע, וכן נקבא תמאה יום ליום יביע אמר טפות הדעת כלול מהו"ב, ולילה ללילה מקבלת אותם ומוציאה אותן לחוץ, בריה נשמה קדושה. יהיה דעת ואומרת "ראו במאי ברי אתית לנבא". וסוד לדעת חכמה ומוסר הוא הטפה הורדת האור להבין אמרי בינה, כי בנסוד אמא ר"ם עשר תויות ולבושיהן עשר אהיה והם חסדים ונבורה עם לבושיהן, עין בברי עין תיים שער אה"מ והנהקבא מקבלת הכל וכמו שיש חסדים ונבורות מדעת דועיר שהוא יסוד אמא צלם טוב חסדים, וצלם גבורות של יצר הרע וטובלים במקנה יסוד אמא אלה היה יוד ה"ה ומקבלים סהרה. כן יש בנסוד אבא חסדים ונבורות תורה שבכתב ושבעל פה. והכל לקחם יעקב ודור המדבר, דור דעה כי עדין לא היה יחוד ישראל עם רחל עד שיכנסו לארץ. ודור המדבר אין להם חלק לעולם הבא בינה, והם למעלה בהאי שביל העליון דיסוד אבא תורה אור. עולם הבא נכנס בישראל לתחיות כל אחד לפי חלקו. והם אין להם חלק מיהוד אלא הכל שלהם והם שביל ושרש לכל ישראל, ולפי שהיו בישראל שני בחינות מנעקב ודור דעה והם נשמות מדעת עליון דור המדבר מו' הקלים, תורת אמת אותן שמתו במדבר והיה גם נשמות שהם משרש יסוד אמא דמפתחא דכליל שית זעיר ישראל מכסה פתחא. ורצה הקדוש ברוך הוא שכלם יתמשך עליהם אור משני בחינות, משל יסוד אבא אור התורה עולם התקון לנשמות שהם מעולם התהו דור דעה, וגם יתמשך עליהם אור מיסוד דאמא שהם שרש עולם התקון להסיר מהם כל מדות רעות תאוות רעות, שהיה ביניהם אהבה ואהבה ורעות ולעשות כל המצוות התלויות בארץ ושאינו תלויים. כללו של דבר נשמות הכל משה שהם מיסוד אבא ואור התורה מאיר עליהם יקבל הארה מיסוד דאמא לצורך קיום המצוות ותקון המדות וישראל שנכנסו לארץ שהם מיסוד אמא קון מספרא דעבדא יקבלו גם כן הארות אור התורה המאיר מתוקים מדבש וגם אור המצוות ותקון המדות שזהו חלקם בודאי יקבלו. וזהו פרוש כה תאמר אמירה רבה תקון ויסוד המצוות עשה ולא תעשה שמדעת זעיר שהוא יסוד אמא הנקראת "אמר" בסוד שופר דנפיק מניה קול אש מים רוח, אור מים רקיע כי עקר כל

המצוות נעשין על ידי רבות הלב ותקון המדות לתן צדקה בתורה ומצוות ולרחם על הכל ומכל שפן על נפשו שלא יהיה איש משחית. ואמירה זאת תאמר לבית יעקב שבהינתם מיסוד אבא אור התורה שיקבלו עליהם מדות טובות וישרות שלא יהיה נזם והב באף חויר למדן משפחה ולחויץ. וגם אור המצוות כי המעשה עקר ללמוד על מנת לעשות, כי הלומד שלא בכונה שיוביאנו הלמוד לידי מעשה נזח לו שנתהפכה שלתו על פניו, וסוד תא"מר בסוד שם מ"ה אדם יוד פעם יוד הא פעם הא ואו פעם ואו במספר תאמר. כי יש קשיה למה לא נאמר מפרש המדות בתורה? שלא לבעם ושלא להתנאות ושלא לילף אחר אהבות רעות, וכיוצא, וכן כמה מצוות נאמרו ברמז, והתרוץ, זאת התורה אדם. כי התורה לא נתנו לבהמות אלא לאדם, מי שאין לו מדות טובות הוא תיה רעה טמאה טורף נפשו ולמה לו תורה? אלא קדם קבלת התורה יצאו ישראל ממצרים מזהמת התאוות וספרו שבעה שבועות שבע פעמים אדם לתקן המדות הרעות כדוע. וכשבאו למדרגות אדם קבלו התורה. מפי עושה אורה ולכן לא באו המדות מבאר בתורה, כי להזהיר שלא יהיה תיה רעה לא אצטריך, ולא דברה תורה במתים, אכל עקר האדם וקיומו הן המדות טובות בשפלות הרוח לגמרי לכן לבית יעקב שהם לומדי התורה אמר כה תאמר שהיו בכחינות אמירה רבה במדות טובות ובכלל אדם ולא תיה רעה, ויקימו המצוות בלב שמה ובאור אין סוף, כי עקר התורה הוא המעשה הטוב. ותגיד לבני ישראל שהם מיסוד אמא אין צריכים להזהיר על זה כי עקר תיותן ושרשן הוא מתקון המדות ועשיית המצוות ודבקות השם יתברך. ותגיד לשון המשכת, דהינו יסוד אבא ושביליה יתיר יוד של היישובי בשמים דהאי יוד הוא שביל יסוד אבא ולזה ותגיד הוא בצירי שהם מיסוד אמא וצריך להמשיך עליהם יוד דיסוד אבא הנמשך ומתפשט למטה עד יסוד צדיק רמ"ח עלמין רמ"ח מצוות, כי על ידי למוד התורה לשמה ורזי התורה נשינו באמת תקון המדות ועשיית המצוות בשמחה ובאור נפלא יותר מכל תכלי העולם הזה ומרב השמחה ומרב האור, יתכשל ממילא מהם כל מדות רעות. לסבל הרופים וגדופים ולשתק ולקבל באהבה ובשמחה, וזהו ותגיד יתמשך עליהם אור היוד יסוד אבא אור התורה אף על פי ששרשן מעשיית המצוות ותקון המדות ובטיל התאוות ודבקות השם יתברך בלא למוד ביניעות התורה כל זה אינו בלום, או תומכי התורה להיות על-כל-פנים מתומכי התורה ויקים את התורה אבל בלא זה בלא תורה הוא ש"ד יהודי אין בו ממש. ויחוד כה תאמר לבית יעקב ידוע שיש חמשה אלוקים וכל אלוקים כולל משלושה והן מוחין דקטנות והמתקנתן בסוד ע"ב ס"ג מ"ה בין חמשה פעמים עולה תאמר לבית יעקב כלול מיסוד אבא ואמא. ושפתים ישק. [מלקט מנחת יצחק]

משחקים בכדור בשבת, ובבאה"ג לשו"ע סי' ש"ח סמ"ה מצוין לאמור בשם שבה"ל, במקור לדברי השו"ע שם שאסור לשחק בשבת ויו"ט בכדור, וכ"מ גם במ"ב שם ס"ק קנ"ז. ולכא"ז צ"ע ע"ד הרזקת שאסור מצד בטול תורה, דהא (באיכ"ר ב' ד') מפרש בעבדא דירושלמי, בזה"ל, "טור שמעון... ולמה תרב, אי תימא משום זנות, והלא ריבה אחת היתה והוציאוק משם ואמנם ליתא בירושלמי, לתבות והלא כו' ולמה תרב, א"ר הונא ע"י שהיו משחקין בכדור בשבת", הרי דמצד אסור שבת קאיתנין עלה ובפ"י הרזקה על איכ"ר נדפס לראשונה מכת"י, כמון 'סודי ריווא' (תשס"ו עמ' קל"ג), מבאר, "שהיו משחקין בכדור" – 'היו עושין [פסיעה] גסה 'וזה פשט חדש בטעם האסור, עכ"פ מבאר שראה דברי המדר, אלא שיתכן דבירושלמי לא נקט כן, מצד חלוק הלשון, דבירושלמי כ' סתם בלא לפרש דמרי בשבת, משמע דגם בחול אסור. ובתוס' בביצה י"ב א' ד"ה ה"ג, מבאר לכא"ו שמתר, וע"י במנ"א סקע"ג שדן אם התירם רק ליו"ט או גם לשבת, ולבסוף מביא את היש"ש שכתב 'התוס' סברי דמדינא אסור לשחק, אלא שנהגו להקל. ובשו"ת מהריט"צ התדשות ח"ב סי' ר"ב, כתב בתורה, בזה"ל 'ולא תחב טור שמעון אלא על ששחקו בכדור בשבת, ונמנע מבלי עשות אסור. ואותו מעשה דגמ' וירושלמי דטור שמעון, תמצאהו במדרש איכה עם תוספת הומר על הגמ', שממנו נקח לעבד את השם. וזה לשונו בפסוק בלע ה' ולא חמל, טור שמעון הוה מפיק תלת מאה גראבין דמרוקען בכל ערבי שבתא לאילין קיטיא, פרוש – קפות מלאות פתיתין לחם לעניים ועושין צדקה, ולמה תרבה? אי תימא מן הזנות, והלא ריבה אחת היתה והוציאוק משם. אמר רב הונא מפני שהיו משחקים בכדור בשבת... ואי לדידי ציתי הרועים ויגרשום מן העיר, כי ח"ו גורמים תרבין לעיר, כי היתה דירושלמי דמיתי טור שמעון, והרואה מדברי הירושלמי, יראה, שלא כתב שנתרבה מפני שמשחקים בכדור בשבת, אלא סתם קאמר מפני שהיו משחקים בכדור. ואפשר דאפילו בחול, כיון שהיו עושים מעשה זה כקבע, וקובעים את חבריהם מוון שלא פדיו, ובודאי שהמעשה הזה רע ומר ממשחק בקבא, נמצא שלכך נתרבה לפי שכלם היו עושים מעשה רע כזה, הנם שבמדרש רבה כתוב שם שהיו משחקים בכדור בשבת, אמנם בירושלמי לא הזכר בשבת, ואפשר שחולק וסובר אפילו בחול. ואפשר דאע"ג דלא פרוש בשבת לא פליג על המדרש, והדבר שקול. ובודאי דבשבת כולי עלמא מודו דאסור משום פמה עברות הנמשכות וגדולה שבכלם בטול בית המדרש, צא ולמד מה תקן עזרא הסופר לקרא בתורה במנחה בשבת, מפני יושבי קרנות. גם התירו חז"ל אסור מלטול לפנות אוצר ארבע או חמשה קפות בשבת משום בטול בית המדרש, ואם התירו את האסור משום בטול בית המדרש, מינה נלמד קל וחמר לעושי אסור ועברות, ובטול בית המדרש, ובטול תפלת מנחה וכמה מני עברות, כו"ע מודין דאסור. וראה שו"ת שלמת חיים סי' רפ"ח, ששואל 'נערים בני י"ד המשחקים בכדור בשבת, בפיות, או בחצר, או ברחוב, בעיר שמקפת בערובין, אם יש למחות, והשיב הגר"ח זוננפלד זצ"ל, 'למחות נראה דאינו מתיב, אבל להתיר לעצמו וכו' לא יאות, כי עכ"פ אתרא דמרון, ובפרט דפשטות הירושלמי שהביא הבי"מ משמע משום השחק, ולולי דמסתפינא הייתי אומר כי השחק הזה לא היה נהוג אצל יהודי, כ"א דוקא אצל אינם יהודים, ומהאי טעמא חשבו ליה למקצה. וגם משום חשש אשוויי נמות כנראה שיש גם כזה". העולה מתוך הדברים: דבאפן שאין בזה חלול שבת, כגון שמשחקים בתוך הבית, באפן שאין חשש הוצאה, ולא אשוויי נמות, וגם לא שמא יתקן, וגם, (וכמו"כ בצרוף זה שהנאתם לא אסור מקצה) ראה במצוין בהערות מס', (עכ"פ הקטנים מקפצות, וגם באפן דליכא חשש בטול תורה) ראה הערה אי"צ למחות בהם, אבל בחוץ דאיכא אושא מלתא וזילותא דשבת לא. וכמו"כ באפן שהוא בוריקה מיד ליד וכיו"ב, או בדרך משחק האנזים, או בדרך משחק הספינים הנזכר בספה, לא. כן במשחק הוננים והמתננים, דמתקרי 'בדורגל' וכיו"ב, הוה אפילו בחול לא ניה"ל לרבנן (כדברי השלמת חיים הנ"ל, וכמו"ש גם בהערה) ולא נתנו שבתות ויו"ט לישראל אלא כדי שיעסקו בתורה ובשירות ותשבחות (וכדברי הס' חסידים הנ"ל)

שאלה האם יש הוק ראיה להביט בתכולת דירה המנחת ברשות הרבים? תשובה פריש ב"ב מבאר, דשתפין שחלקו, כופין זה את זה לעשות מחצה, ומירי שם במחצה בגבה ד' אמות, וכדי למנע הוק ראיה. ושם סי' א', 'לא יפתח אדם לחצר השתפין פתח כנגד פתח, וחלון כנגד חלון, מנה"מ, א"ר יוחנן, דאמר קרא, וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו, מה ראה, ראה שאין פתחי אהליהם מכונים זה לזה, אמר, ראונין הללו שתשרה עליהם שכניה'. והנה ב"ב ר"פ ר"פ, כותב, 'ראה שאין פתחיהן מכונים זה לזה, אמר, ראונין הללו שתשרה עליהם שכניה, מיהא שמעינן, דבקה אסורא נמי איכא משום צניעותא דנשי, ואע"ג דאחויק, נמי לא מהניא ביה חזקה, דאי ס"ד לענין דינא בלחוד קאמרינן, מאי ראונין הללו שתשרה עליהן שכניה דמשמע טעמא דאן פתחיהן מכונים זה לזה, הא לאו הכי לא, ואי טעמא דינא ותו לא, כי מכונים נמי אמאי אין ראונין, דילמא ממחל הוא דמחלי גבי תרדי, אמו מאן דמחיל הויקי' גבי חברי' גריעותא היא, אלא משום דלאו מירי דמשתריא במחילה הוא... וכי תימא, אי מירי דאית ביה אסורא הוא ולא משתרי במחילה, כי מרצו תרויהו בהכי, אגן נמי היכי שבקינן להו? שאני הכא דהתקנה יתירא הוא... מיהו כיון דאפשר דמסלק כל חד מניהו וכו', ליכא מדינא לעכו"ב עליוה, דזכיל לממר אגן מודהרינן בנפשין דלא לאשתמושי אלא דרך צניעות. ועוד, דלאו כל ההתקנה יתירא כיפי עלה בי דינא, אלא מידי דביריא מלתא דאתי בה לידי הרגל עברה. משמע מדבריו, דעצם ההסתכלות בחפצא אינו ראוי, ולהכי לא מהני מחילה. ומצינו עוד נדון שם פריש ב"ב [וכע"ז] בב"מ כ"ו א' [דא"ר אבא אריה אמר רב, אסור לאדם לעמוד בשדה חברו בשעה שהיא עומדת בקמותיה], ומפרש רש"ב"ם "שלא יזיקנו בעין רעה", וברבינו גרשם מפרש ושאני נזה, לאו משום דטעמא דהוק ראיה, אלא משום דמסתכלין בגנתו ומכניסין בו עין הרע, כדור' אבא". וב"ב ר"פ ס"ו כ"א, 'ויש"מ, דאסור לאדם שיעמד על שדה חברו בשעה שעומדת בקמתה, משום עינא בישא', משמע שנוקט דאסור מדינא. ובדרשות מהר"ח או"י הנדמ"ח סי' ג', כתב וז"ל, "בכל דרכיך דעהו... שצריך לעשות מצותיו של השי"ת שמו, בשעה שחולף בדרך, כגון אלעזר עבד אברהם וכו', וכן שלא יעמד בשדה חברו בשעה שעומדת בקמותיה, או כפרם חברו בשעה שהוא מלא ענבים, ושלא יתן בו עין הרע. ומכאן, שלא יראה אדם במקומו חברו בשעה שעושה משא ומתן, שלא יבוא לידי חמור, או קנאה, או עין הרע... ובחוי"מ סי' שע"ח סי', 'אפלו בראיתו אם יש בו הוק לחברו אסור להסתכל בו, לפיכך אסור לאדם לעמוד על שדה חברו בשעה שעומדת בקמותיה', ומשמע מזה, דגם על זה יש שם 'הוק ראיה' אכן לדעת הרמב"ם בתשובה לחכמי לונגל, אסורו רק משום מדת חסידות, ע"ש. ואולם ברמ"א פת"ב, "וי"א שצריך לומר אדם מלהסתכל בבית חברו, עד שהוא נתפס כנגב בראיה הדין, כיון שאין לו טענה" ובסמ"ע מבאר דהוא מצד והייתם נקיים ע"י יבמות כ"ד ב', וראה שו"ע הרב חוי"מ נוק"מ פ"ח סי"ג. ומבאר דלכפותו שלא להזיק הוק ראיה שיהי רק בשכנים, אבל תרעמת יש בכל ונא, וודאי מדה בלתי הנוגה לעמד ולהביט לרכושו של חברו, אבל בדרך העברה בעלמא, אם אין פגנתו להסתכל, אין אסור בדבר אפלו ממדת חסידות, לפיכך בנידוד שמעביר רהיטיו מקום לקום, אין נכון לעמד ולהסתכל, אבל מה שרואים בדרך הלוח, לכאורה אין בזה בית מחוש. לשאלה האם מותר לילדים גדולים לשחק בכדור בשבת? הנה בסנהדרין ע"ב ב' יתני רב תחליפא בר מערבא קמי' דר' אבהו, כגון אלו המשחקין בכדור שהרגו, תוף ארבע אמות פטור... פריש, 'רגילין תינוקות להכות הכדור בכתל בכת, כדי שתחזור לאחוריה תרבה, ולאחר שזרקו הוא רץ, וחברו אוהו את הכדור, ומכה אותו בה, 'לכא"ו הנ"מ נקטה 'כגון אלו' ורש"י פרוש על תינוקות. והנה בירושלמי פ"ד דתענית ה"ה, 'טור שמעון... ולמה תרב, י"א מפני הזנות, וי"א שהיו משחקין בכדור' וכתבו הפני משה והקרן העדה, דהכונה ששחק ובשבת. עוד כתב בקה"ע שם, "א"נ שהיו מבלין מיהם בהם ולא עסקו בתורה", מקור לזה מצוינו ברזקה סי' נ"ה, שכתב, 'כפ' בתרא דתענית ירושלמי. טור שמעון למה תרב, מפני שהם משחקין בכדור ובטלין מן התורה. ובשבלי הלקט סי' קכ"א, וז"ל, 'וכן כדור של עין אסור לפלמלה ולשחק בה, ומצינו איכה טור שמעון כו', ולמה תרב כו', ע"י שהיו

כאן לשוננו. הארון שמחד גיסא, היה מודר ומגבל במדות גשמייות. עם זאת, נשא בתוכו גם את מהותו שהוא למעלה מן המדה, וכך גם תוספת השבת למרות דשבת קביעא וקיימא, בכל זאת חלה קדשתה על המקדמים לקבלה לכבוד מלכו של עולם. והרי זה כמו שנכנס למימד אחר שהוא למעלה מן הזמן. ואם תרצה (שבת דף קיג) פסיקה גסה נטלת אחר מקמש מאות ממאור עיניו של אדם. ומהדר ליה בקידושא דבי שמישי ולמרות פרשיי שם הפשט הפשוט הוא קידוש בין השמשות דהיינו בין השקיעה הראשונה לשנייה. וישפתים ישק. ומעפה מי הוא זה ולמה הוא שאינו משתוקק ומלפס ומיחל פכך לקבל את שבת המלפס צדקו שלמעלה מן הזמן... צשמחה וצטונז לצב. [מלקט מנחת יצחק]

”יהב ליה ידיה, ואוקמיה” לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ”ל

ומשמיע תורת תיים עד היום. והעידו תלמידי אור עינינו רבינו מרן הקדוש ישראל בן אליעזר הר”ב וצלה”ה שזכבו אותם כל כך עד ששמעו מעמד הר סיני בקולות וברקים וקל שפר חזק מאד, ושמעו אנכי ה’ אלקיך כל הדברות מפי הקדוש ברוך הוא וזהו והיה אם שמוע בואו שמיעה אמיתית בחיים בעין החיים בלתי רע כלל, כשיהיה לך שמועה עם ואו חיים תשמע לקול המכריז יהויה אלהיך קול בואו. ואחר כך והישר סוד עתיקא לפני משורת הדין בטול תורה עובד למעלה מן התורה ונצחין רחימו דבנוי על רחימו דדינא ברה”ה, ומעביר על דיני תורה ומותר לישראל כמו שבארנו ואם אין מחני נא מספרך דהקדוש ברוך הוא נשבע לתורה שלא יעבר לישראל מדין תורה שבר ועגש וכל זה כשישראל הולכין ומעמידין דברייהו על דיני התורה, אבל כשהם הולכים לפני משורת הדין, וכן עובדין באהבה עזה על מנת שלא לקבל פסם, על מנת דיקא אזי נצחין רחימו דבנוי לרחימו דדינא, ויושב על כסא רחמים. ומשה זכה לבהינות בן ממש, ולזה אמר מחני מלשון ומהה על כתר מספרך, למעלה מדיני התורה כבי דינא דעתיקא דנטין לזכות תדיר. וכן אסתר אמרה אבוא אל המלך אשר לא כרת התורה דאם אין ישראל אין תורה וצומו עלי בפסח. ובהה כאשר אבדתי בפנים עברות אבדתי בעיני עצמי, וכאשר בארנו ודרפוד עד אבדך שכל הסמיא והקלפות והשרים, לא ירדפוד אלא עד אבדך אבל כשתאבד בעיני עצמך מן העולם הזה והעולם הבא ותעבד עבודה על מנת שלא לקבל פסם, באהבה עזה ותמחול לכל המצערין ומחלישין דעתך, ותקבל באהבה עזה כל העובר עליך ובאמונה שלמה, שאין שום מציאות בלתי השם יתברך וכל זה בכלל אבדך שאתה אין ואבוד בעיני עצמך, אזי בטלין ומבטלין כל הירדפין ונזר דין אף בשבועה של שבועים שנה נקדע ונתבטל, וזהו והישר בעיניו תעשה. ואחר כך והאזנת למצוותיו מצת ויו בחולקא דועיר אנפין ותקונו בשמירות המצוות, וכוד נז”ה של עולם שלמעלה פרצוף עליון נעשין אונים בפרצוף של מטה בעיני דסתימין והאזנה חיות כל הגוף והמצוות הם תר”ג עצות כמבאר בזהר ואתה תאזין לעצות טובות שהם נותנים לך שתהיה דגמת קונך, ויצרך. עם זו נאלת עם זו יצרת עין בזהר תרומה קני”ה בראתי יצרתי עשיתי תקונא דא והבית באדם למחוי אף איהו בארעא בגוונא דהוא כבוד עלאה כסוד עולמות ונשמות אלוהות ע”ש ושמרת כל חקיו כל תרין כללין דכלה העליונה מלכות שמים דיתבא בין תרין צדיקא וסוד זה לבוא לעולם התקון כי או”א במולא אתבלילו בתלת אלו עתיקא וזעיר ומלכות עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה תלת עלמין עין זר שלה כסוד תלת עלמין אלו שזוכה האדם על ידי שלשה אלו עתיק וזעיר ומלכות תלת עלמין דקב”ה עלמא סמיא דעתיק דלא אתיידע עלמא תנינא זה השער עלמא תליתאה תילין דמלכות ע”ש היטב וכשתזכה לתלת אזי המחלה אשר שמתי במצרים להסיר הרע והזמא לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך כסוד אר”ך פני”ם אסותא דאנפין עין בלקוטי תורה כאן ואיוב כסוד בריר לב מהור והוא סוד יהוה אר”ך אפי”ם עם ארבע יודין דמלוי ע”ב במספר כ”י אני יהוה רפאך והענין מבאר שם כי יש ארבע יודין דע”ב בכל אדם ראש ברית ידיו ורגליו, אם אדם שומר מהשבת ראשו וברית קדש וידיו ורגליו, מרע בלב מהור, שורה עליו שם יוד”ה וי”ה היי ונקרא חסיד, וזהו כי אני יהוה רפאך כסוד יהוה אר”ך אפי”ם. וסוד כילד ה’ מפלא תותך חשמל עם ארבעה יודין תנ”ל ואז נמשך אסותא דאנפין אר”ך פני”ם רפאך עין לקית וסוד רפאך רפא כ”ה פשוטה סוד כתר

המקבילים שבת מבעוד יום נראים לעיני אחיהם, שמקבילים שבת בזמנה שבכניול השבת שלהם היא יותר ארבה. ויש לשאול כי הרי בפשטות שבת קביעא וקיימא, ועל כן בכל הכ”ד שעות דשבת-קדשתה חלה, ולא נתן לשנותה, לקצרה או להרחיבה. והגר”ד סולוביציק מסביר שגם בשבת קים יסוד של קידוש היום על ידי ישראל. וזה משמעותה של דין התוספת-היכלת להרחיב את קדשת השבת גם קודם לזמנה המופיע בלוח. ואם כן היכן חלה למעשה התוספת של השבת? ונראה לעניות דעתי שזה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא כא.) ארון אינו מן המנין, כי הארון לא היה מחויב מקום לפי שהיה עומד בנם, כמו כל דבר רוחני שאינו תופס מקום, וכן הכבוד העליון שואלין איה מקום כבודו, עד

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה’ יתברך להוסיף מודר קדש שהתחלנו בס”ד זה מכבר, שמסרתו הפשוטה לחלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות “שלא נדע” הכל לא מדילי אלא מהרב הנאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוציא קדישא חסידא ופרישא בגן של קדושים כקש”ת מוהר”ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ”ל אב”ד דקי”ק קאמרנא בעל “היכל הברכה” האדמור”ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגים לה, שופך אור חדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם אין ביאורים נפלאים מויוות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזורח תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משגים כפבלה, ודבריו דברים עמקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו כמדור זה הוא לשוננו הנהב ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הכלה רח ולפוף נפשות פצועות הנזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונמשך תקנה, והתחלה חדשה. ואור חדש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמת, ובמחני שגם מי שלא מבין כסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו ויכ”ש מי שכבר בא בסודם של דברים ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות וכבריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שכמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמור”ר ממש מלוח אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה תקופת השוכבים שהרבה נזחרים לתקן חטאי געורים, ומנצלים הודמנות פז זאת להתקרב אל ה’ יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב ברי שנוכל לצאת עם “פעקאלע” וה’ יהיה בעזרנו. זו הסקלמה תסאל ככל שזענו, אז אם אהה ככר מכיר, פשוט לנג לעיקר התוכן... נשאל לנו חזו קטן מפסחת צלח דכר נפלא הרפואה למרדנות וסרבנות! והאזנת למצוותיו חסר ואו תנין ומלא יוד והענין ונבואו מרתה מרי וסרבנות ולא יכלו למעם טעם מתיקות התורה כמה דכתיב כי אתי מרתה מסורה כי מרים הם שהיו בעיניהם שרים ומרים כמה דכתיב די הנה צבי הנה מרים מסורה ולזה בהתנשאות וסרבנות התורה מר להם ויורהו ה’ עין כמבאר בזהר טוב ה’ לכל ועין בזהר. והרפואה: ויאמר אם שמוע בואו בשמיעה אתבכללו אנון מוחא חב”ד בשמיעה לא היה שבידה, אם יהיה לך שמיעה רוחניות של חיים, אז תזכה תשמע לקול מלכא קדישא שמכריז ואומר לך יהוה אלהיך בפרטות אף שאינו מיתד שמו על בריה מתיים, ישראל וכו במעמד הר סיני לחרות ובטול יצר הרע ופסקו והמא עד שאמר הקב”ה אנכי ה’ אלקיך לכל יחיד ויחיד, ואלו זכינו לעמד במצב זה, כבר היו נשרשין בעין החיים לחרות עולם אלא שאמרו קרב את, והקדוש ברוך הוא אמר מי יתן והיה לבכם זה ליהא מסמרא דנקבא וזה שכאן אמר שמוע בואו לקול בואו כסוד עין החיים שזכבו להשאר במדרגות עין החיים, חיים לעולם. ומי שזוכה גם בזמן הזה לזכך עצמו שיהיה בלו טוב בלתי אחיות הרע כלל כמו שזכו אליה רבים וכן שלמים מר”ן האר”י והמרחיץ הי”ר אלעזר אזקרי ואחריהם בעל אור החיים רבי חיים בן עטר ואחריו הקדוש מרן הריב”ש טוב עם תלמידיו, וזכו לשמע מעמד הר סיני קול גדול ולא יסף, מתרגמין ולא פסק קולות וברקים וקל שפר משמיע אנכי ה’ אלקיך מפי עושה אורה קול בואו עין חיים אשרתש בחיים

שער החמשים שמשים נמשך רפואה עין לקוטי תורה לך, כי אני יהוה השורה עליך על ארבע יסודות ממשך לך רפא מאין, כתר רפאך והבן, אני מרפא אותך עם המשכות כתר אין ארץ אפים שאין שם לא ארץ ולא זעיר אלא קוץ הנעלם אין ממש דלא איתפס, ולכן אין ברפאך לא ואו ולא יוד אלא הרפואה נמשכת מאין ממש. דלא איתפס ר"ש פ"א אל"ף מספר שבי"ת. למה אמר לו כל. העדטה לית וחסר ואו, הא בסוף הקדוש ברוך הוא אמר למשה רד העד התקשר עצמך בעם והוא מסתמא כדי להעלותו למדרגתו, מדרגות משה, ופעם משה לא יוכל העם לעלות, כי אתה העדטה בנו התקשרות שלך בנו אמרת שתתגלה בעדת דנקבא ללמד באסור והתר טמא וטהור כשר ופסול כמעם כי ביום השלישי ירד חסר יוד דעת דנקבא והו העדטה חסר ואו ומלא הא בסוף, דעת הא דנקבא

ואמרת הנבל בנבול ומדה, אם בן למה ארד? כיון שאינו יכול להעלות אותם יותר ממדרגות כל אחד, ובאמת הקדוש ברוך הוא נשמר בדבריו ואמר פן יחרסו ונפל ממנו רב, שיפילו להתקשר במדרגות משה רבם, אבל על ידי כח משה רבם יוכלו לעלות, כי הוא יעלה אותם לעלמא דחרות עלמא דבכורא דעת עליון, ולזה אמר לו הקדוש ברוך הוא לך רד, ועליית אתה ואחרון עמך והבנהנים והעם כלם יעלו עמך רק אל יחרסו בהרסה לעלות אל ה' בלתי כח משה רבם, פן יפריץ. וירד משה ולא אמר להם שום דבר רק ירד ממדרגתו כדי להעלותו, ואז וידבר והאי ויאמר במחשבה כמבאר בזה ויקרא יז אמרתי דציביתי ברעו נפשי דהא אמירה רעויתא הוא מה תאמר נפשך וכן כאן יאמר אלהם ולא אמר כלל אלא קשר נפשו עמהם ברעו דלבא. וכלי להעלותם למדרגתו

[מלקט מנחת יצחק]

מהאזהבתי תורתך - רמזים והסבר מעמיק למה חיבים במצוות כבוד אב ואם

לא חשית לך יג ללעת משכל פטוש שחס אדם יחיה לפלו 1000 שנה לא יספיק להחזיר להוכיח לפלו חצי לחזו ממה שחס טרחו בטבילו ורמז יש עוד סמוך מצוה זו לשבת. והוא כי חיב לחדש בשבת חרשין דאורייתא וכשהבן מחדש בשבת דברי תורה או שומע חרשין דאורייתא או לומד חרשין התורה ורזיה, מעטרין את האב בעטרות בעולם הבא לזה סמוך. שהרועה לכבוד אביו ואמו וזכר ביום השבת כפה תורת אמת בפניה וזהו כבודם למחדי לקו בעובדין דבשרין ודאי איהו יקרא דאביו ודאמיה. ורמז מצוה זאת כבוד את אביך דא קודשא בריך הוא ואת אמך דא כנסת ישראל את לרבות כל מה דלעלא ותתא. וכלא חד ברוך הוא וברוך שמו לעלם ולעלמי לעלמי ולאלפלא בה רביה דאיהו עאל לה לעלמא דאתי. את אביך דא קוב"ה כבדוהו בכסות נקיה. לתמן הצלם שלך. ונשמות הן לבושין דקב"ה כבוד את ד' מהונך כבן דאיהו מתיב ביקרה דאבא ואמא וכןגוא דבר נש אוקיר לקוב"ה הכי נמי אצטרך לאבוב ולאימה. למען יאריכון ימיד אבסחוחתא לאתהנאה באספקלריא דנהרא באנון יומין עלאין דנהרין מגו מבוטא דכלא. ועתה נבוא לבאר מצוות כבוד, הלוא אם כל הנשמות היו באים כסדר בשרש נשמתן אז היה ראוי לכבדם. כי מאחר שהבן נתן למטה אי אפשר שירד עליו איזה שפע אם לא שיעבר דרך צנוריו אביו ואמו, ואם האבות קלקלו הצנורות העליונים, צריכים הבנים שהם תחתונים לתמן, והנשוארים כבם ימקו בעונם ועשו המסה בעונם ימסו כהמס דונג מפני האש יאכדו רשעים שיאכדו את השם רשעים ויהיו נקראים צדיקים חסידים. ימקו בעונם בארצות אויבכם שאותן עונות נרשמן בארצות של שוא אויבכם ס"מ ונחש ואף ומה הנעשה בעונות אבותם אתם שגם הם היו בכח אביהם, כמד"א תסאנו אבותינו כשהיינו עדין בכח עם אבותינו והיה ניצוצות נשמותינו גנוזות בתוכם ואז היו אותן הניצוצות מתגברות על המתעה כבר הצילו את האבות, שלא היו חוטאים לפיכך הבנים ערבים לאבות, כי האב הוא בתניו יחיד אצל רבים שהן אותן הניצוצות. וברבם כן תסאו אם כן אנתנו

העיוני והרשענו אתם מאן, ושעור הפסוק כך הוא: תסאנו עם אבותינו מאן בהיות נשמותינו גנוזות בהם ולא הצלנו אותם מיד היצר ולא בלבד שלא הצלנו אותם אלא גם אנתנו העיוני והרשענו בתסאם שאנתנו הרב נגד האבות ואנו עקר החוטאים ואין סרחנים תלוי אלא בנו. על כן חובה עלינו לתמן בכפלים בשבילנו ובשבילם כמעם ברא מזוי אבא וזהו ואף בעונת אבתם אתם שהיה אתם ממש גם כן ימקו ובאמת כבר הבטיח עלינו שאין דן בנים על ידי אבותם אף שהיה סכרא שדין הבנים על תסא האבות שהרי אפשר על ידם תסאו אם כן למה אמר ואף בעונת אבתם אתם ימקו? משמע דצריכין לתמן עוון אבות שהיה בכח על ידם והלא המקום הבטיחו שלא יענשו הבנים מה שעשו אבות בעת היותם גנוזים בהם, אם כן למה יצטרכו לתמן? אלא בזמן שהם תופסין מעשה אבותיהם בידיהם. אם כן זה הוא הוראה. כיון שהבנים עשו אותן תסאים שעשו האבות והם עושין אותן דור אחר דור שהם רבים והם רב נגד אבות אי"כ זה הוא הוראה. שגם תסא האבות עשו הם בעצמם. ולא האבות. וכוה נענשו גם על תסא האבות. וכשעשו תשובה אף עונות אבותם אתם ימקו. ימסו כדונג מפני אש ובחבורי על תורת כהנים הארכתי. וזהו סוד ואכלתם בשר בניכם ובשר בנותיכם עין שער החשמל סוד לבוש הנשמה. הוא נקראת בשר וכשאביו אבד הלבוש ויש לו בן צדיק או חתנו צדיק מתמן זה. וזהו ואכלתם בשר בניכם, שגניבם יצרכו לתמן לבושכם הן מאור. ונחזיר לענין כי אי אפשר לבוא שפע אל הבן אם לא על ידי אביו ואמו, אם כן הדין נותן שתיב ככבודם והן אינם חייבים ככבודו. אמנם זה יהיה כשהאבות והבנים הם משרש אחד, אבל רוב העולם מגלגלים. ואין להם יחוס וקרבה כלל עם אביו אדרבא לפעמים נשמת אדם נבוה לאין קץ, וכא להיות בנו של אדם נבוה ונשפל ואיך יהיה חיב ככבודו? אף הענין כי אין לך אדם שאין לו נשמה מלבשת בלבוש דעצמות נפש אביו ואמו וכל המצוות שהוא עושה וכל השפע היורד מן השמים הכל (לכדן) על ידי הלבוש ההוא וכל המסוע אינו רק לבוש זה ומצד לבוש זה חיב ככבודו. היכל הכרחה יתרו כי יב

פרפראות

לפנינו על סגירת השבוע לאו כפסוק ופסח סימן י"ח ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך כבר הודעתיה כי יתרו הוא קין, ומשה הוא הבל אחיו, ולכן רמז לו כי הוא אחיו, ברית אני חתנך יתרו, הוא אחי, ולכן אל ילול ככבודו, אעפ"י שהוא מלך וזה גר מתדוש וע"כ יקבלו ויצא לקראת יתרו, וכמו שדרשו חז"ל ואם אין אתה יוצא בניני, צא בניני אשתך: ויספר משה לחתנו את כל" (מזולתו). הנה ר"ת 'משה לחתנו את' כל, הוא מלאך, והוא מרע"ה הנקרא מלאך, כי עליו נאמר בפרשת חקת, וישלח מלאך ויצאנו ממצרים: ויהי ממוחרת וישב משה לשפט את העם" הנה ר"ת 'לשפט את' העם הוא לאה. לרמז כי היא ב"ד הגדול של מעלה, ושם הוא מקום המשפט: ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם" הנה ר"ת 'משה לחתנו כי', הוא מלך. ר"ת 'יבא אלי העם, הוא יא"ה. נמצא יחד, מלך יאה. לרמז, כי נאה למלך, כשיושב ושופט את העם, כי מלך במשפט יעמיד ארץ. גם ר"ת העם ידרש' אלהים, הוא לאה, מלכה העליונה, הרי הזכיר המלך והמלכה:

שבת שלום

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בכרחה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכור הרבים. 'שגיאיות מי יבין' אם מצאתם טעות - נשלח את העדכון אותנו ונתקן במהרה הבאה אי"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: ברמת אלחנן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וטשקה ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלה לרפואה ולעלוי נשמת... נשלח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il/> ובקרב גם בדירשו

<p>לרפואה שלמה והחלמה מהירה מרגלית בת סופיה שרה בת מרגלית שרה פתיח בת שרה עדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר יגוטיאל בן לאה</p>	<p>לעלוי נשמת מו"א שמוריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה צבי בן ישראל ליפא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח רועי בן אברהם ז"ל מרת אמי טובה בת יצחק ז"ל יוסף בן לוי ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן פאולנינה ז"ל יעקב בן פאולנינה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>מורינו הרב"ג שמו"ה יגאל בן אריה ז"ל אברהם בן אריה ז"ל רועי בן אברהם ז"ל מרת אמי טובה בת יצחק ז"ל יוסף בן לוי ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן פאולנינה ז"ל יעקב בן פאולנינה ז"ל</p>	<p>להצלתה ערן משה בן שולמית עדיאל אריה בן שרה זבולון יהודה בן רבקה אלהיה אלעזר בן אפרה מיכל בת שרה</p>	<p>עלמה ברחמי ובנשמות שפע יהונתן יוסף בן שרה דוד בן שרה</p>	<p>מיום הבא נחום בן רבקה אהרן בן מרים ענני הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל</p>
--	--	---	---	--	--